

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4084/2018
27.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић, Јасминке Станојевић, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милутин Трнинић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Митар Влаховић, адвокат из ..., ради исплате ауторске накнаде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 144/17 од 13.12.2017. године, у седници већа одржаној дана 27.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца АА из ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 144/17 од 13.12.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца АА из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 144/17 од 13.12.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца АА из ..., за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П4 49/17 од 20.06.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди да је неовлашћеним коришћењем ауторских права, а које према дозволи за рад издатој од стране Завода за заштиту интелектуалне својине бр. .. од 30.04.2010. године, штити тужилац, је тужени, власник бивше предузетничке радње СУР "ВВ", извршио повреду ауторских права, прописану чланом 204. Закона о ауторским и сродним правима, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да на име ауторске накнаде тужиоцу исплати износ од 228.926,40 динара, са законском затезном каматом од 30.04.2014. године па до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 68.380,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж4 144/17 од 13.12.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П4 49/17 од 20.06.2017. године. Ставом другим

изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другостепеном поступку тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и то посебну ревизију ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/2014, 87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет овог поступка је исплата ауторске накнаде тужиоцу по основу обављања делатности колективног остваривања ауторских права пренетих тужиоцу, сходно одредби члана 153. Закона о ауторском и сродним правима ("Службени гласник РС" бр. 104/09...69/19). Одредбом члана 214.а став 4. Закона о ауторском и сродним правима, прописано је да је ревизија увек дозвољена у споровима због повреде ауторског и сродних права, када се не односе на имовинско правни захтев. Имајући у виду да је предмет овог спора имовинскоправни захтев, Врховни касациони суд је ценио испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије и нашао да у овом случају нема потребе за уједначавањем судске праксе. Нижестепене пресуде донете су применом правила о терету доказивања прописаним одредбом члана 231. Закона о парничном поступку, што значи да се овде ради о чињеничном питању, а не о питању примене материјалног права.

Из изложених разлога, на основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побитаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради исплате ауторске накнаде тужилац је суду поднео дана 30.04.2014. године, а као вредност спора навео је износ од 245.400,00 динара. Поднеском од 06.04.2016. године тужилац је тужбени захтев смањио на износ од 228.926,40 динара, када је средњи курс евра износио 123,81 динар, што значи да вредност предмета спора износи 1.849,01 евро.

Имајући у виду да се у овом случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан, како подношења тужбе тако и смањења тужбеног захтев, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена, у смислу одредбе члана 403.став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

Одлука о захтеву за накнаду трошкова по ревизији, садржана у ставу трећем изреке овог решења, донета је применом одредбе члана 153. став 1. и 165. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду да тужилац није успео у ревизијском поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**